

планина-та; коя-то бѣ надъ нивно-то жилище, на коя-то вершина-та бѣ освѣтлена съ много огнове, като щомъ възлѣзоха чуха гласове, които выкаха: “ Вые ли сте чада мой? Да, мы! мы!”, отговориха съ Черны-те; и слѣдъ мало видѣха майки-те че идяха да ги посрещнатъ съ запалены главны. “ Окаянни чада, рече имъ госпожа Латуръ, отъ кадѣ идете? въ колко огорченіе положихте насъ! — Идете, рече Виргинія, отъ Черна-та рѣка, гдѣ-то просихме прощеніе-то на една Черна злополучна бѣглица, на коя-то дадохъ зарань-та закуска-та домашна; зашто-то мреше отъ гладъ; и ето Черны-те бѣглецы доведоха ны на задъ. „ Госпожа Латуръ пригарна дещеря си, безъ да може да продума, и Виргинія, коя-то осѣти лице-то си обляно отъ слезы на майка си, рече ѳ: “ Вые ми заплащате за все лошо що пострадахъ!”, Маргарита, слысана отъ радость, стискаше Павела въ рудѣ-те си, и му казуваше: “ И ты сыне мой, стори добро дѣло! „ Когда достигнаха въ хижа-та, гостиха Черны-те бѣглицы, кои-то, като ядоха добрѣ, вратиха ся въ лѣсове-те, и имъ молитствуваха крайно благополучіе.

Всякій день за тѣхъ фамилін бѣ день благо-